

kan støtte lovforslaget, og det er der flere grunde til, som jeg kort skal gennemgå.

Først og fremmest bryder forslaget med et meget vigtigt princip, når det gælder behandlingen af patienter, nemlig gratisprincippet. Man kan vel sige, at det er det, som hele vores sygehusvæsen er bygget op om. Når vi i dag har regler om gratis sygehusbehandling, er det, fordi vi her i landet har valgt – jeg havde nær sagt i god overensstemmelse med vores almindelige demokratiske tankegang – at sygehusbehandling er et fælles ansvar, som vi betaler for over skatten. Det, jeg siger nu, er lidt banalt, men lad mig sige det alligevel: Det er faktisk den måde, hvorpå vi kan sikre, at patienterne behandles efter deres behov og ikke efter tykkelsen af deres tegnebog.

Den rigtige løsning er derfor, at vi koncentrerer os om løsningen af det egentlige problem, og det kan jeg så stille som et spørgsmål: Hvordan får vi nedbragt ventetiderne i sygehusvæsenet? Besvarelsen af det spørgsmål er, at det er vi allerede i fuld gang med, og det har vi mange nye planer for. Fra regeringens side har indsatsen været, det tror jeg godt man kan sige, prioriteret meget højt igennem længere tid, men der er stadig væk langt, til vi har nået målet.

Som et eksempel på indsatsen vil jeg godt nævne nedsættelsen af Sygehuskommissionen, og med betænkningen har vi fået et godt grundlag for den videre tankeudvikling. For hovedparten af Sygehuskommissionens forslag gælder det, at ansvaret for at følge op først og fremmest hviler på det enkelte amtsråd, men selvfølgelig er regeringen interesseret i at støtte dette arbejde i amterne.

Regeringen har bl.a. her for nylig uddelt 200 mio. kr. til en række projekter i amterne og i Hovedstadens Sygehusfællesskab. Det er projekter, som på forskellig måde ligger i forlængelse af anbefalingerne fra Sygehuskommissionen, og hvor en pæn part af dem netop har det udtrykkelige formål, at man gerne vil have nogle kortere ventetider.

Senest har jeg i lovforslag nr. L 210, som var til første behandling i starten af april, stillet forslag om, at sygehusene fremover ved lov er forpligtet til at oplyse patienterne om mulighederne for at vælge behandling på sygehuse med en kortere ventetid.

Det er lidt magtpåliggende for mig at få slået fast ved behandlingen af dette forslag, at det er initiativer som de nævnte fra regeringen, der skal til, for at man kan nedbringe ventetiderne,

og dermed fremgår det også, at vi ikke kan støtte Fremskridtspartiets forslag.

I øvrigt er det min klare opfattelse, at en gennemførelse af Fremskridtspartiets lovforslag ville indebære en fare for, at udgifterne til sygehusvæsenet løber løbsk uden nogen mulighed for kontrol. Og så kan man jo spørge: Hvem er det, der i sidste ende skal betale for et løbskløb her? Ja, det er borgerne, der skal betale for det, og det kommer de til at gøre i form af højere skatter.

Så til Venstres beslutningsforslag. Det svarer jo i vid udstrækning til det, som jeg netop har gennemgået. Man kan sige, at Venstre lægger sig i ly af Fremskridtspartiet. Der er dog den forskel, at det frie valg i Venstres forslag er begrænset til patienter med en række nærmere angivne sygdomme og til, at patienterne skal være indstillet til en operation på et offentligt sygehus.

De to forslag har dog det helt afgørende tilfælles, at amterne skal dække en del af udgiften til behandling, og at patienten selv skal betale resten af udgiften. Det er allerede fremgået, at regeringen ikke kan støtte forslag, som bryder med princippet om, at sygdomsbehandling skal være gratis for borgerne, og som også forringer mulighederne for at styre sundhedsudgifterne.

På ét punkt vil jeg imidlertid godt sige, at regeringen er enig i den tankegang, der fremgår af Venstres forslag, og det er dér, hvor man gør opmærksom på, at patienter med alvorlige sygdomme bør behandles hurtigere end patienter med mindre alvorlige sygdomme. Derfor håber jeg, at det allerede har skabt glæde i hjerterne hos forslagsstillerne, at Sundhedsstyrelsen har fået til opgave at udarbejde nogle retningslinjer for den højest acceptable ventetid for en række udvalgte sygdomme.

Allerede nu er der fastsat nogle særlige ventetidsmål på to områder, og det er i øvrigt sammenfaldende med nogle af de sygdomme, der nævnes her i Venstres forslag: Det gælder brystkræft, og det gælder visse hjertesygdomme. Som de fleste, der følger dette område, godt ved, er det tanken, at man bid for bid skal få en oversigt over, hvad der er den højest acceptable ventetid for de enkelte sygdomsgrupper.

Det vil sige, at regeringen allerede har taget initiativ på dette område, og derfor ser vi ingen grund til specielt at støtte Venstre i dette forslag. Men jeg ser frem til, at vi kan få et fint samarbejde om dette ene punkt.